

שנאמר (משלי כו) רעך ורע אביך אל תעזב) התחיל לתקן לפניו דורון. אמר הקדוש ברוך הוא: רשע! ומה יש לך אלי? ! אתה רוצה להזדונג אתי? הרי דורונך מזמן לכלבים. בא וראה מה כתוב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטמאה. דורונך ימסר לאלה ולא יפנס לפני.

רבי אבא אמר, ויקר - כמו שנאמר (תהלים קמו) לפני קרתו מי יעמד. הוא הנה עתיד שבאותו דורון יוכל לישראל. מה כתוב? ויקר אלהים. קרר עצמו ממה שהיה חושב, ויקר אלהים, כמו שנתבאר, שהתעורר עליו מצד הטמאה.

רבי אלעזר אמר, ויקר - בלעם חשב שבאותו דורון יפנס להזיק את ישראל, והקדוש ברוך הוא עקר אותו מלפני אותו דורון. ועקר את בלעם ממה שחשב, ועקר (אותו מאותה דרגה) את אותה דרגה. זהו שכתוב ויקר, כמו שנאמר (משלי ז) יקרוה ערבי נחל. אמר לו: רשע! אינך פדאי להתקשר אלי ולהפנס לפני. דורונך נמסר לכלבים.

אמר רבי שמעון, בא ראה, רשע זה הנה געל הכל, שלא תמצא בכל הפרשה הזו ויאמר ה' אל בלעם, או וידבר ה', חס ושלום. מה כתוב? וישם ה' דבר בפי בלעם וגו', כמי ששם מחסום בפי החמור שלא יסטה פאן או פאן. כן - וישם ה' דבר בפי וגו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אתה חושב שעל ידך תהיה ותתקנים ברכה בבני או ההפך - לא צריכים הם לך, כמו שאומרים לצרעה וכו'. אלא אתה שוב אל בלק, וכשתפתח פיה, לא יהיה ברשותך. ולא בפיך תלוי הדבור, אלא וכה תדבר. הרי פה,

קדשא בריך הוא, רשע ומה אית לך גבאי, את בעי לאזדונגא בבני, הרי דורונך זמין לכלבי. תא חזי, מה כתיב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטמאה. דורונך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמו) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה כתיב. ויקר אלהים. קריר גרמיה מן דא דהוה חשיב. ויקר אלהים, כמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם חשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה מקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, ממה דהוה חשיב. ואעקר (ס"א ליה מההוא דרגא), לההוא דרגא הדא הוא דכתיב ויקר. כמה דאת אמר (משלי לו) יקרוה עורבי נחל. אמר ליה, רשע, לית אנת פדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"י ע"ב) ולמייעל קמאי. דורונך לכלבי אתמסר.

אמר רבי שמעון, תא חזי, האי רשע, געלא דכלא הוה. דלא תשפח בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, חס ושלום. מה כתיב. וישם יי דבר בפי בלעם וגו', כמאן דשווי חסמא בפום חמרא, דלא יסטי הכא או הכא, פה וישם יי דבר בפי וגו'. אמר ליה קדשא בריך הוא, רשע, את חשיב דעל ידך יהא ויתקיים ברכה בבני, או אפכא. לא צריכין אינון לך, כמה דאמרין לצרעה וכו'. אלא את שוב אל בלק, וכד תפתח פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך תלייא מלולא, אלא וכה תדבר. הרי כ"ה, דזמינא לברכא לון. פה, תמלל ברכה בבני,